

ISSN: 2241-6218

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015 # Νο 63

Ιδιοκτησία - Διεύθυνση: "Οι Φίλοι του Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου", Κωλέττη 17, ΤΚ. 10681, Αθήνα, τηλ.: 68 11 424, fax: 210 6857841 email: filoidromokaiteiou@gmail.com

Οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες

Υπό Γεώργιο Σουρή

σελ. 7

Η Δυναμική της Επιτυχίας

Της Μαρίας Φράγκου

σελ. 3

Εξάρτηση απο τις νέες τεχνολογίες

Της Δρ. Ίλια Θεοτοκά

σελ. 5

Ημερίδα για τον Δομήνικο Θεοτοκόπουλο

σελ. 4

Μήνυμα της προέδρου

Κυριακή πρωί. Οι καμπάνες να κτυπούν, καλώντας τους Χριστιανούς στην αγκαλιά της, να νιώσουν την ηρεμία και την αγαλλίαση που προσφέρει η συντροφικότητα μέσα από κοινές σκέψεις, ιδέες και προσευχές.

Πολλοί, πάρα πολλοί, είναι οι απέχοντες, είτε διότι δεν πιστεύουν είτε γιατί δεν τους αρέσει να ξυπνάνε πρωί, είτε γιατί βαριούνται και βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες.

Πότε τους φταίνει οι παπάδες, πότε η πολύωρη λειτουργία, άλλοι αδιαφορούν.

Ας αρχίσουμε από αυτούς που δεν πιστεύουν. Δεν υπάρχει τίποτε υποστηρίζουν. Όλα είναι μάταια.

Εν τάξει δεν πιστεύουν στον Θεό, δεν πιστεύουν στον Χριστό, δεν πιστεύουν σε ανώτερη δύναμη που όλοι οι άλλοι πιστεύουν.

Ας πάρουν τα πράγματα από την πρακτική τους μορφή.

Οι άνθρωποι γεννηθήκαμε σ' αυτό τον κόσμο και θεωρούμεθα ότι αποτελούμε τα ανώτερα όντα της φύσης.

Ότι έχουμε το λογικό που πρέπει να διέπει τη ζωή μας και να μας καθοδηγεί στις πράξεις μας. Τι ειρωνεία αλήθεια! Από ανέκαθεν η ιστορία μας διδάσκει τον παραλογισμό του ανθρώπινου νου, την εσφαλμένη νόηση που διέπει τις πράξεις των ανθρώπων.

Μετρημένες στα δάκτυλα οι περιπτώσεις που οι άνθρωποι έλυσαν τις διαφορές τους ειρηνικά και καθίζοντας στην στρογγυλή τράπεζα να μιλήσουν λογικά.

Ατομικές, οικογενειακές, κρατικές διαφορές, καταλήγουν σε εμπόλεμη κατάσταση, καταλήγουν σε δράματα και ντρίγονται στο αίμα. Πώς λοιπόν να μην παραδεχτούμε ότι οι διδαχές του χριστιανισμού εάν τηρηθούν δεν θα σώσουν τον άνθρωπο;

Ναι αλλά με ποιο τρόπο. Ετσι θα κατέβει το Άγιο Πνεύμα και θα φωτίσει την ανθρωπότητα, όπως φωτίσε τους αποστόλους;

Να ποια είναι η σημασία του δώρου του Θεού προς τον άνθρωπο. Το λογικό. Αυτό το δώρο του το έδωσε για να μπορεί να κρίνει, να τον καθοδηγεί στη ζωή και στις πράξεις του.

Τον αφήνει μόνο του να διαλέξει τον τρόπο της ζωής του. Τον τρόπο της διαβίωσης και της συμπεριφοράς του.

Και διδάσκοντας την ιδεώδη συμπεριφορά που πρέπει να έχουν οι άνθρωποι μεταξύ τους. Είπε: Οποιος θέλει οπίσω μου ελθείν...

Και φτάσαμε σε μια εποχή 2014 χρόνια μετά, να θεωρούνται βλάκες οι ακολουθούντες Αυτόν, και έξυπνοι οι άρπαγες, οι κακοί, οι συμφεροντο-

λόγοι, οι αδιάστακτοι, οι ανώμαλοι.

Τι φταίει λοιπόν; Το παιδί γεννιέται, ένα αθώο αγγελάκι, αγνό, άσπιλο, ένα από τα μεγάλα θαύματα της φύσης, με τον αξεπέραστο προορισμό της διαιώνισης του είδους και της απέραντης χαράς.

Στο χέρι μας είναι προς πού να το καθοδηγήσουμε, προς ποία κατεύθυνση να το διδάσουμε να στραφεί.

Εδώ λοιπόν ο μεγάλος ρόλος, των γονέων, των δασκάλων, της εκκλησίας.

Και ένας από τους μεγάλους ρόλους είναι της εκκλησίας.

Δεν είναι μόνο η συμπεριφορά των ιερέων, είναι η συμπεριφορά όλων. Να είναι η εκκλησία ένα καταφύγιο (όπως είναι για πολλούς) όπου σπάνε τη μοναξιά τους...

Για να γίνεις ένας επιστήμων από μικρός πηγαίνεις σχολείο, μαθαίνεις γράμματα, σπουδάζεις, με τις επιτυχίες και αποτυχίες σου, προσπαθώντας να μάθεις να εμβαθύνεις τις γνώσεις σου στον τομέα που θέλεις να ακολουθήσεις.

Ο γεωργός σκάβει το χώμα, το λιπαίνει, φυτεύει τον καρπό, το ποτίζει, το καλλιεργεί για να αποδώσει, να ανταποδώσει, τον πολλαπλάσιο καρπό.

Αρα όλα τα πράγματα χρειάζονται καλλιέργεια. Πηγαίνοντας έστω κάθε Κυριακή στην εκκλησία, ακούγοντας τις διδαχές, τις παραβολές του Ευαγγελίου, μέσα σε μια ατμόσφαιρα κατανύξης και καλής προαίρεσης, βλέποντας την προσφορά προς τον ηλικιωμένο, την παραχώρηση της θέσης σου προς τον αδύναμο, την σωρεία των παιδιών, αυτών των αγγελικών υπάρξεων, να κατακλύζουν την εκκλησία για να μεταλάβουν και να γευτούν το σώμα και το αίμα του Κυρίου και περιμένεις τη δική σου σειρά με γλυκιά προσμονή, ίσως, για πολλούς όπως λέγεται είναι η μεγάλη ευχαρίστηση.

Και μετά έξω στην αυλή η συνάντηση και ο χαιρετισμός των γνωστών και φίλων σε μια ατμόσφαιρα ειλικρίνειας και εγкарδιότητας, σου συμπληρώνει τη χαρά και σβήνει την μοναξιά σου.

Αγαπητοί μου, προσπαθήστε να καλλιεργήσετε μέσα σας αυτή την ιδέα. Την ιδέα της προσπάθειας να καλλιεργήσετε μέσα σας την επιθυμία για τον Οίκο του Θεού, παραβλέποντας τις οποιεσδήποτε ανθρώπινες αδυναμίες, που αμαυρίζουν το ρόλο της Εκκλησίας, και διαλέγοντας μόνο τα καλά και τα οφέλη που μπορεί να μας προσφέρουν.

Καλά Χριστούγεννα - Καλή Χρονιά.

Η Χάρη του Χριστού αυτές τις ημέρες, στα σίτια σας και στις ζωές σας.

Με αγάπη
Ν. Σκαρβέλη

Το Σωματείο
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

σας προσκαλεί σε χριστουγεννιάτικο γεύμα
συνάντησης και επικοινωνίας
την Κυριακή 21 Δεκεμβρίου 2014
και ώρα 1.00 μ.μ.

στο εστιατόριο ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ,
Πλατεία Μοναστηρακίου 5, Αθήνα.

Η παρουσία σας αποτελεί για το Σωματείο μας τιμή
και θα συμβάλει καθοριστικά
στην ευόδωση των σκοπών του.

Τιμή πρόσκλησης 25 ευρώ

Εκ μέρους του Δ.Σ.
Η Πρόεδρος Νίκη Σκαρβέλη
Ο Γενικός Γραμματέας Ευάγγελος Ναλπάντης

Όσοι ενδιαφέρονται μπορούν να καλέσουν
στα εξής τηλέφωνα:

Νίκη Σκαρβέλη
Τηλ.: 210-6811424 - Κιν.: 6944508300

Μαρίζα Νικολαΐδου
Τηλ.: 210-6850063 - Κιν.: 6945514236

Εύη Τσίμπλη
Κιν.: 6942099121

Ευάγγελος Ναλπάντης
Κιν.: 6934225035

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Χριστός γεννάται δοξάσατε! Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε

(Υπό Δρ. Φιλ. Μαρίας Ελευθερίας Γ. Γιατράκου)

Θα ηχήσουν και πάλι χαρούμενα όλες οι καμπάνες του κόσμου για να μηνύσουν την έλευση του Λυτρωτή μας.

Χριστούγεννα! Η Μητρόπολις όλων των εορτών, που σχετίζεται με τη σωτηρία των ανθρώπων και όλου του κόσμου.

Ζωγράφοι, γλύπτες και λογοτέχνες προσπάθησαν με τον χρωστήρα, τη σμίλη και το λόγο τους, πεζό ή ποιητικό, να εκφράσουν τα συναισθήματά τους για τον Χριστό που σαρκώθηκε, έλαβε δούλου μορφή, γεννήθηκε στο ρυπαρό σταύλο, στη φάτνη των αλόγων, αφού οι στενές καρδιές των ανθρώπων εκείνης της εποχής δεν είχαν χώρο για τον Δημιουργό και Λυτρωτή του κόσμου. Κανείς δεν δέχθηκε την Θεοτόκο που θα έφερνε στον κόσμο τον Λυτρωτή, ούτε τον μνήστορα Ιωσήφ. «Ουκ έστιν ήν αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι», θα μας πουν οι ιεροί Ευαγγελιστές.

Και όλοι αισθανόμαστε θλίψη και αποδοκιμασία για τους ανθρώπους της εποχής εκείνης.

Μήπως όμως χαρακτηρίζει και εμάς ανάλογη στενοκαρδία κι αφήνομε χώρο στις ψυχές για όλων των ειδών τους επισκέπτες για ό,τι προσφέρει η ευδαιμονιστική και καταναλωτική μας κοινωνία, για εφήμερες διασκεδάσεις και χαρές, για ρεβεγιόν και χριστουγεννιάτικα δένδρα, για φανταχτερά στολίδια, αλλά παραμελούμε την καθαρότητα των ψυχών μας με τα σωτήρια Μυστήρια της Εκκλησίας μας, την Ιεράν Εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία; Μήπως είμα-

στε στενόκαρδοι στο να συγχωρήσουμε τους συνανθρώπους μας, να ανοίξουμε την πόρτα μας και να βάλουμε στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι μας μια θέση για τον φτωχό, τον πεινασμένο, τον άστεγο, τον τρωγλοδύτη, να επισκεφθούμε τον ασθενή που πάσχει στο κρεβάτι του πόνου; Να γράψουμε γράμματα παρηγοριάς κι ελπίδας στο ναυτικό, στον ξενιτεμένο, στον μαχητή της ζωής, να ελεήσουμε ευσπλαχνικά χήρες, ορφανά, εγκαταλελειμμένους;

Η εποχή μας μαστίζεται από ανελέητη κρίση, οικονομική, ψυχική, κρίση ανθρωπιάς; Μήπως γιορτάζουμε εξωτερικά τα Χριστούγεννα για τη Γέννηση του Χριστού, αλλά στην ουσία χωρίς Χριστό, χωρίς την αγάπη, την ταπείνωση, τη θυσία που μας δίδαξε Εκείνος; Ας ηχήσουν στα αυτιά μας οι Παλαμικοί στίχοι:

«Λατρεύει τον Χριστό όποιος δίνει
για τον πλησίον τη ζωή,
όποιος το γυμνωμένο κρυφοντύνει
και τον φτωχό τον ελεεί.
Όποιος την αδικία κεραυνώνει
κι αγνό το μέτωπο κρατεί
κι έχει οδηγό την καλοσύνη μόνη
κι έχει Θεό την αρετή».

Ας φροντίσουμε να ζήσουμε πνευματικά Χριστούγεννα, χωρίς να λείψουν και οι πρόσθετες ετοιμασίες με γλυκά, φαγητά, κάλαντα κι άλλες αθώες μικροχαρές, ασφαλώς η ψυχή μας θα πλημμυρίσει από ευφροσύνη και οι γλυκές καμπάνες θα σημαίνουν αιώνια μέσα μας Χριστούγεννα.

ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Για τη φιλοσοφία ο θάνατος είναι ένα φυσικό γεγονός με το οποίο πρέπει να συμφιλιωθεί ο άνθρωπος. Καλείται να το αντιμετωπίσει κατά το δυνατόν απαθώς. Μπορεί να θυμηθεί κανείς την απάθεια με την οποία ο Σωκράτης ήπια το κώνειο.

Τελείως διαφορετική είναι η θεολογία της Εκκλησίας μας πάνω στον θάνατο. Ο άνθρωπος δεν πλάστηκε για να πεθάνει. Πλάστηκε για να ζήσει αιώνια. Γι' αυτό και σε κανέναν δεν αρέσει ο θάνατος. Η αμαρτία και ο θάνατος υπήρξαν τα αποτελέσματα της παρακοής του ανθρώπου απέναντι στο θέλημα του Θεού. Ο θάνατος, λοιπόν, είτε το θέλουμε, είτε όχι, αποτελεί καίριο σημείο προβληματισμού του ανθρώπου κάθε εποχής στο διάβα της ζωής του. Διότι τι νόημα έχει η ζωή μας, αν αρχίζει με την ημερομηνία της γεννήσεώς μας και τελειώνει με την ημερομηνία του θανάτου μας; Τότε ποιος ο ρόλος του ανθρώπου πάνω στη γη, όταν οι χαρές και οι λύπες του, η ευτυχία, τα επιτεύγματά του, τα βάσανα και οι στενοχωρίες του καταλήγουν σε ένα τάφο; Υπάρχει τότε πιο παράλογο και τραγικό πλάσμα από τον άνθρωπο πάνω στη γη; Ποιος ο λόγος να άρει το δίδυμο βαρύτατο ζυγό του χώρου και του χρόνου, όσο ζήσει, για να καταλήξει ως «σκωλήκων βρώμα και δυσωδία» στην ανυπαρξία;

Η αναίρεση του θανάτου

Ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών και η ανάστασή του έγινε φάρμακο αναιρετικό του θανάτου. Σε όσους τον εμπιστεύονται, τους χάρισε αιώνια ζωή μαζί του, και τη βασιλεία Του μέσα στους αιώνες.

Θα μπορούσε κανείς να απορήσει λέγοντας ότι ο θάνατος συναντιέται καθημερινά στη ζωή μας, υπό ποικίλες φρικώδεις και απογοητευτικές μορφές και εκδοχές. Πώς μιλάμε για αναίρεση;

Πράγματι γεγονός είναι ότι τον συναντούμε καθημερινά. Άλλωστε γνωρίζουμε όλοι ότι κάποια μέρα θα φύγουμε από τη ζωή. Όσο και να απωθείται στο ασυνείδητο αυτή η πραγματικότητα, η καθημερινότητα την φέρνει ολοφάνερα μπροστά μας κάθε στιγμή, έτσι ώστε αν λέγαμε με ποιητικό τρόπο, ότι η ζωή μας κυλάει «βήμα βήμα προς το μνήμα» δεν θα είχαμε καθόλου άδικο.

Όταν όμως ο άνθρωπος γνωρίσει τον Χριστό μέσα στην εκκλησία, ζωοποιείται και χαιρείται. Η χαρά αυτή δεν είναι αυτού του κόσμου, αλλά σαν μια πλατύτερη πραγματικότητα συμπληρώνει, νοσηματοδοτεί και καταφάσκει όλες τις χαρές και τις λύπες μας, μέσα στο παρόν. Αποτελεί τον άξονα νοσηματοδότησης της ζωής μας και του «ανοίγματος» στην αιωνιότητα. Έτσι ενώ, βρισκόμαστε βουτηγμένοι μέσα στην καθημερινότητα και τα προβλήματά της, ενώ βλέπουμε το θάνατο να χτυπάει καθημερινά τις πόρτες γνωστών, συγγενών και φίλων και συνειδητοποιούμε το αναπόφευκτό του, δεν μας κυριεύει η αγωνία του. Ξέρουμε ότι εκεί που θα κατέβει ο καθένας μας μετά από λίγο ή πολύ χρόνο, στον τάφο δηλαδή, κατέβηκε ο Χριστός πριν από μας για μας. Ανιστάμενος, άδειασε τα μνήματα, χαρίζοντας στους κεκοιμημένους τη ζωή. Απονεύρωσε το θάνατο, βγάζοντας το φαρμακερό κεντρί του και τον μετέτρεψε σε ύπνο.

Έτσι οι Ορθόδοξοι δεν μιλάμε για νεκροταφεία, αλλά για κοιμητήρια.

Μακριά η απελπισία

Μας κάνει εντύπωση στο σημερινό Ευαγγέλιο το ότι ο Χριστός, πλησιάζοντας τη χήρα γυναίκα της λείας να μην κλαίει. Είναι φυσικό όμως να κλαίει ο άνθρωπος όταν αντιμετωπίζει το θάνατο προσφιλοῦς του προσώπου. Άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός δάκρυσε όταν κοιμήθηκε ο φίλος Του ο Λάζαρος και έβλεπε τον πόνο των αδελφών, φίλων και γνωστών του.

Εδώ όμως γίνεται λόγος για κάποιο άλλο είδος θρήνου: αυτού που συνοδεύει ή προκαλεί την απελπισία. Όταν η απελπισία αγγίζει την καρδιά του ανθρώπου, τότε το πονηρό πνεύμα αρχίζει να εισχωρεί προσπαθώντας να κυριεύσει την ψυχή. Τότε χρειάζεται έντονη και έμπονη προσευχή για να εκδιωχθεί από την καρδιά αυτή η αίσθηση που δεν είναι κατά Θεόν, ούτε αποτελεί ένδειξη πραγματικής αγάπης για τον εκλιπόντα. Απεναντίας κρύβει ένα λεπτό πνεύμα υπερηφάνειας, έναν λεπτό εγωισμό, μια κατάσταση ευθιξίας και «αδικίας» από τον Θεό. Σε αυτή την περίπτωση πρέπει ο απελπισμένος να καταλάβει δύο πράγματα: πρώτον, ότι ο Θεός μας καλεί την πιο κατάλληλη για μας ώρα κοντά Του και δεύτερον ότι αν ο άνθρωπός μας βρίσκεται καλύτερα εκεί, δεν έχουμε να τον «γυρεύουμε» εδώ μαζί μας, ακόμη κι αν δεν περνάει καλά.

Αρχιμ. Ε.Τ.

«Από την Φωνή Κυρίου»

Είναι η μάνα μου

Δημητρίου Ντούτκο, ιερέως

Μου το διηγήθηκε μια γυναίκα με πανεπιστημιακή μόρφωση:

Στις δώδεκα τα μεσάνυχτα, χτύπησαν την πόρτα στην εκκλησία. Ήταν μια γριούλα. Και ζητούσε παπά να πάει να κοινωνήσει έναν άρρωστο.

Ο παπάς ετοιμάστηκε και βγήκε αμέσως μαζί της. Πλησιάζουν σε ένα φτωχό σπιτάκι, τύπου παράγκας. Η γριούλα ανοίγει την πόρτα και μπάζει

τον ιερέα σε ένα δωμάτιο.

Και να ξαφνικά ο παπάς ευρίσκεται εκεί μόνος με μόνο τον άρρωστο.

Ο άρρωστος του δείχνει με χειρονομίες την πόρτα και σκούζει.

- Φύγε από εδώ! Ποιος σε εκάλεσε; Εγώ είμαι άθεος. Και άθεος θα πεθάνω.

Ο παπάς τα έχασε.

- Μα δεν ήλθα από μόνος μου! Με εκάλεσε η γριά!

- Ποια γριά; Εγώ δεν ξέρω καμιά

γριά!

Ο παπάς, καθώς στέκει απέναντί του, βλέπει επάνω από το κεφάλι του άρρωστου, μια φωτογραφία με την γυναίκα που τον εκάλεσε.

Του λέει, ενώ του δείχνει το πορτραίτο.

- Να αυτή!

- Ποια αυτή; Ξέρεις τι λες παπά; Αυτή είναι η μάνα μου. Και έχει πεθάνει χρόνια τώρα!

Για μια στιγμή πάγωσαν και οι δύο. Αισθάνθηκαν δέος. Ο άρρωστος άρχισε να κλαίει. Και αφού έκλαψε ζήτησε να εξομολογηθεί. Και μετά, εκοινώνησε.

Η μητέρα του είχε φροντίσει από τον ουρανό, να του δείξει τον δρόμο της σωτηρίας.

Από το βιβλίο του
«Στο σταυροδρόμι»,
Μόσχα 1994

Η Δυναμική της Επιτυχίας

Μαρία Φράγκου, Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας-Ψυχοθεραπεύτρια

Όλοι μας βάζουμε στόχους στη ζωή μας αλλά δεν τους πετυχαίνουμε πάντα. Το ερώτημα που τίθεται είναι κατά πόσο φταίμε οι ίδιοι. Υπάρχουν όντως συγκεκριμένοι παράγοντες που δημιουργούν αυτό που ονομάζουμε "δυναμική της επιτυχίας" και που εξαρτώνται από εμάς τους ίδιους ή βρισκόμαστε έρμαιοι της τύχης μας και ανεξέλεγκτα πλάσματα του πεπρωμένου μας;

Στην πραγματικότητα, η επιτυχία είναι κάτι που εξαρτάται ολοσδιόλου από εμάς. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να ονειρευτεί κάτι για το οποίο δεν έχει ικανότητες. Οτιδήποτε ονειρεύεσαι, έχεις και τις ικανότητες να το κάνεις. Συγκεκριμένα υπάρχουν 3 κατηγορίες ανθρώπων. Πρώτον, αυτοί που χαράζουν πορεία. Δεύτερον, αυτοί που ακολουθούν πορεία. Και τρίτον, αυτοί που δεν ξέρουν καν πως υπάρχει πορεία. Η υποκειμενικότητά μας λοιπόν, είναι αυτή που χρωματίζει την πραγματικότητά μας νομίζοντας ότι είναι αντικειμενική. Με άλλο λόγια, καμιά συνείδηση δεν είναι ίδια με μια άλλη. Διαμορφώνουμε τις υποκειμενικές πεποιθήσεις μας με βάση το τι αισθάνουμε με τις 5 αισθήσεις μας από το περιβάλλον, αλλά και με βάση την ερμηνεία (συνήθως λαθεμένη) που δίνουμε στα γεγονότα. Για παράδειγμα, βασικές ανθρώπινες πεποιθήσεις είναι οι εξής:

1. Δεν αξίζω ή δεν είμαι αρκετά καλός (ενοχές).
 2. Δεν είμαι ασφαλής, άρα κινδυνεύω (φόβος).
 3. Δεν είμαι ελεύθερος (εξαγοράζω την ελευθερία μου για να νιώσω ασφάλεια και αγάπη ή παραδοχή).
- Το μήνυμα που θέλω να περάσω

είναι πως δεν υπάρχει τύχη, αλλά ανικανότητα γνώσης. "Είμαστε" το σύνολο των σκέψεων που έχουμε κάνει από τότε που ήμασταν 2 μηνών έμβρυα μέχρι αυτή τη στιγμή. Και όπως είχε πει και ο Σωκράτης, "Όταν αλλάζω την σκέψη, αρκεί 1 μόνος". Μπορεί να πραγματοποιήσεις ό,τι θέλεις στη ζωή σου, αν αυτό που θέλεις δεν πηγαίνει ενάντια στη φύση. Τίποτε δεν είναι αδύνατο και ποτέ δεν είναι αργά. Άλλωστε, οι μόνιμοι που δεν κάνουν λάθη είναι εκείνοι που δεν κάνουν τίποτα. Συνεπάγεται, λοιπόν, πως όλα τα προβλήματα (π.χ. πόνο, φτώχεια, μοναξιά κ.τ.λ.) είναι αποτέλεσμα άγνοιας (δηλαδή λαθεμένης ερμηνείας) και πως κάθε φορά που αντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα, δεν υπάρχει κάτι που πρέπει να κάνουμε, αλλά κάτι που πρέπει να μάθουμε.

Ποιο ρόλο, όμως, παίζει ακριβέστερα η θέληση στην επίτευξη των στόχων μας; Ας θυμηθούμε, κατ' αρχάς, αυτό που είπε ο Β. Ουγκώ; "Οι άνθρωποι δεν στερούνται δύναμης αλλά θέλησης". Η θέληση είναι το κέντρο της προσωπικότητάς μας. Γεννιόμαστε με θέληση. Όπως, όμως, εκπαιδεύτηκε να έχουμε υποτονική θέληση, μπορούμε και να εκπαιδευτούμε να έχουμε ισχυρή θέληση. Παράλληλα, είναι βέβαιο πως όπου υπάρχει ένα θέλω, υπάρχει κι ένας δρόμος. Αυτός είναι νόμος συμπαντικός όπως και το ότι ο μεγαλύτερος εχθρός της θέλησης δεν είναι παρά η αναβλητικότητα.

Πιο αναλυτικά, μέσα από την δυναμική αρχή της δομής του νου, η φύση ορίζει την ορμή της δυνατής επιθυμίας σαν κάτι που δεν αναγνωρίζει καμιά λέξη σαν το "αδύνατον" και δε δέχεται καμιά πραγματικότητα σαν την "αποτυχία". Είναι αυτό που καλούμε "σφοδρή

επιθυμία" αυτό που κάνει την διαφορά σε σχέση με τις χλιαρές επιθυμίες ή τους "ευσεβείς πόθους". Όταν έχουμε μια χλιαρή επιθυμία λέμε απλά "ας" το για αργότερα". Όταν έχουμε έναν ευσεβή πόθο είναι σαν να μας διαπερνάει ένα ρυάκι που ξεκινάει, τρέχει, πάει στα χορταράκια, απλώνεται σε παρακλάδια, περνάει από πετρούλες και στο τέλος χάνεται. Η σφοδρή επιθυμία, αντιθέτως, είναι σαν ένα ισχυρό ποτάμι που κανένας βράχος δεν μπορεί να σταματήσει. Γι' αυτό, λοιπόν, όταν δεν έχω πιασμούς, όταν δεν έχω φόβους, όταν δεν έχω διλήμματα, όταν δεν επηρεάζομαι, ούτε και δειλιάζω από την γνώμη των άλλων, όταν δεν αφήνω τις κύριες αντιστάσεις μου να κάνουν κουμάντο, τότε σίγουρα η επιθυμία μου είναι σφοδρή. Τέλος, ας σημειώσουμε πως όταν η επιθυμία είναι σφοδρή, το τίμημα πάντα φαίνεται μικρό. Ενώ όταν είναι το "πρέπει" μέσα μας που μας καθοδηγεί κι όχι μια σφοδρή επιθυμία, το τίμημα φαίνεται βαρύ.

Κλείνοντας, θέλω να πω πόσο στενοχωριέμαι όταν βλέπω ανθρώπους που κυβερνιούνται από τις περιστάσεις. Λυπάμαι όταν τους βλέπω να χάνουν τα όμορφα και μεγάλα πράγματα, ενώ θα μπορούσαν να τα έχουν "μόνο με λίγο θάρρος". Οι δυνατοί άνθρωποι δημιουργούν τις περιστάσεις που εξυπηρετούν τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Είναι αλήθεια πως χρειαζόμαστε θάρρος πάντοτε, γιατί υπάρχει πάντα κάτι που μας φοβίζει. Ωστόσο, ο φόβος δειλιάζει όταν αντιμετωπίσει λίγο θάρρος και το θάρρος μεγαλώνει και δυναμώνει με τη συνεχή χρήση. "Κάνε τα πράγματα που φοβάσαι περισσότερο και συνέχισε να τα κάνεις μέχρι να μην τα φοβάσαι πια και τότε θα είσαι κύριος της τύχης σου". Θάρρος είναι εκείνο που ξεχω-

ρίζει τους αδύνατους από τους δυνατούς, τους αποτυχημένους από τους επιτυχημένους, τους "μέτριους" από τους "μεγάλους". Με άλλα λόγια, όλα αυτά που επιθυμούμε στη ζωή έχουν κάτι κοινό, είναι φτιαγμένα για ανθρώπους με θάρρος.

Το να φοβάσαι είναι ανθρώπινο. Ο φόβος όμως, που σε ακινητοποιεί σε στέλνει πίσω. Σε κάνει να έλκεις γεγονότα του φόβου σου και από την άλλη, σε παγώνει να μην κάνεις τίποτα. Πρόκειται απλά για το νόμο της επιβεβαίωσης των πεποιθήσεων. Αντίθετα, ο φόβος που σε ενεργοποιεί σε πηγαίνει μπροστά.

Τα να δουλέψεις ενάντια στο φόβο δείχνει ότι αξίζεις. Κανείς μας δεν πρέπει να ξεχνάει ότι είναι προτιμότερο να πεθάνουμε όρθιοι παρά να ζήσουμε γονατιστοί και πως υπερβολική δεν είναι καμιά επιθυμία. Η μόνη φορά που αποτυγχάνουμε, εξάλλου, είναι μόνο η τελευταία φορά που προσπαθούμε.

Υ.Γ. Όλες οι παραπάνω πληροφορίες είναι παρμένες ανεξαιρέτως από το σεμινάριο "Η Δυναμική της Επιτυχίας", διοργανωμένο από τον Αντώνη Καλογήρου στις 24-25 Απριλίου & 1-2 Μαΐου 1999.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ, ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ

Σύμφωνα με τα άρθρα 22 και 24 του καταστατικού προσκαλούνται τα μέλη του σωματείου «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΙΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ» στην ετήσια Γενική Συνέλευση και τις αρχαιρεσίες, η οποία θα λάβει χώρα τη Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου 2015 και ώρα 17.00 σε αίθουσα του ξενοδοχείου «METROPOLITAN» (ΧΑΝΔΡΗ), Αθηνών, Λεωφόρος Συγγρού 385.

Θέματα ημερησίας διατάξεως:

1. Διοικητικός και Οικονομικός απολογισμός του έτους 2014.
2. Εγκριση πεπραγμένων και διαχείρισης.
3. Απαλλαγή του Διοικητικού Συμβουλίου από κάθε ευθύνη Διοικητική ή Διαχειριστική.
4. Εγκριση προϋπολογισμού του έτους 2015.
5. Εκλογή 3μελούς Εφορευτικής Επιτροπής.
6. Εκλογή 11 μελών για το Δ.Σ. και 3 μελών για την Εξελεγκτική Επιτροπή.

Σε περίπτωση που δεν γίνει απαρτία, καλούνται τα μέλη μας σε Επαναληπτική Γενική Συνέλευση, την ίδια μέρα, στον ίδιο τόπο μετά από μία ώρα, δη-

λαδή τη Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου 2015 και ώρα 18.00.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Οι υποψηφιότητες υποβάλλονται με έγγραφη αίτηση από τους ενδιαφερομένους τρεις (3) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη Γενική Συνέλευση, δηλ. μέχρι και 13/2/15.

Πληροφορούνται επίσης τα μέλη μας, ότι στον ίδιο χώρο και μετά το πέρας της Γενικής Συνέλευσης, θα γίνει η κοπή της Πρωτοχρονιάτικης Πίτας του Σωματείου μας και θα ανταλλάξουμε τις ευχές μας για τον καινούριο χρόνο, πίνοντας τον καφέ μας.

Εμείς θα είμαστε όλοι εκεί και θα σας περιμένουμε για να ανταλλάξουμε προσωπικά με τον κάθε ένα τις ευχές.

Μετά τιμής

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Η Πρόεδρος
Ν. Σκαρβέλη

Ο Γεν. Γραμματέας
Ευάγγελος Ναλπάντης

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ – ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΔΟΜΗΝΙΚΟ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟ (EL GRECO)

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ 400 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Σε ατμόσφαιρα ενθουσιώδη με πολυπληθές ακροατήριο, με την παρουσία Ακαδημαϊκών, Πανεπιστημιακών Καθηγητών, ανθρώπων της διανόησης, του πνεύματος, του πολιτισμού αλλά και από όλες τις επαγγελματικές τάξεις, από τον κόσμο της ναυτιλίας και της τέχνης, με εκπροσώπους των πολιτειακών φορέων έλαβε χώρα στο Ιδρυμα «ΜΑΡΙΑ ΤΣΑΚΟΥ» ημερίδα αφιερωμένη στο μεγάλο Έλληνα ζωγράφο, γλύπτη, αρχιτέκτονα, χαράκτη, Δομήνικο Θεοτοκόπουλο, για τα 400 χρόνια από το θάνατό του.

Βασικοί οργανωτές όπως πάντοτε, που πρωτοπορούν σε ό,τι υψηλό και ωραίο, η EUROCLASSICA – ΟΜΗΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ, σε συνεργασία με την ΟΧΣΑ (ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΧΙΑΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ), το ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ «ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΧΙΩΤΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ», ο ΣΦΕ (ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΙΑΣ ΕΘΝΩΝ), το ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ», ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΡΔΑΜΥΛΙΩΝ».

Ο καπετάν Παναγιώτης Τσάκος ευγενώς παραχώρησε τη θαυμάσια συνεδριακή αίθουσα του Ιδρύματος «ΜΑΡΙΑ ΤΣΑΚΟΥ» όπως πάντοτε με τη γνωστή μεγαλοκαρδία του. Στον ίδιο και στο εκλεκτό προσωπικό εκφράζουμε τη βαθιά μας ευγνωμοσύνη.

Για την όλη προσπάθεια εργάσθηκαν όπως πάντοτε ενθουσιαστικά η Διευθύντρια της Ομηρικής Ακαδημίας, κ. Μαρία Πατράκου, οι πρόεδροι των συνεργαζομένων Ομοσπονδιών, φορέων και σωμάτων και τον όλο συντονισμό είχε ο καπετάν Κώστας Φράγκος.

Ιδιαίτερως εμφαντική υπήρξε η παρουσία του Προέδρου της Euroclassica, Καθηγητή κ. Jace Luis Navarro, ο οποίος ήλθε από την Μαδρίτη στην Αθήνα για τον σκοπόν αυτόν, και με τρόπον εντυπωσιακό και ευέμεθοδα, παρουσίασε το θέμα του «Ο El Greco και το έργο Λαοκόων».

Στη συνέχεια ομίλησε η Διευθύντρια της Ομηρικής Ακαδημίας Δρ. Φιλ. Κ. Μαρία – Ελευθερία Γ. Πατράκου, με θέμα «Δομήνικος Θεοτοκόπουλος ο ζωγράφος του Θεού με τις χρωματικές λάμπες και λευκές αστραπές του αιωνίου φωτός». Τον λόγον έλαβε επίσης η κ. Μαρκέλλα Βαρώνη, πρόεδρος του Σωματείου «ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΧΙΩΤΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ» με θέμα «El Greco και El Espolia» (ο El Greco και ο πίνακάς του ο διαμερισμός των ιματίων). Η ομιλία της όπως και των περισσότερων ομιλητών διανθιζόταν από υπέροχες διαφάνειες. Η κ. Νίκη Σκαρβέλη, πρόεδρος του Σωματείου «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ» αναφέρθηκε στον El Greco στη ζωή και τη δημιουργία του στη Βενετία. Επιστημονική υπήρξε η ανακοίνωση της κ. Αμαλίας Πορταλίνου, Γενικής Γραμματέως του Συνδέσμου Φιλίας Εθνών, με θέμα

«El Greco, Βυζάντιο, Βενετία» καθώς επίσης της Αντιδημάρχου Χίου, κ. Παρασκευής Ποταμούση με θέμα: Ο El Greco και ο πίνακάς του «Ο θάνατος του κόμη Οργκάς».

Γλαφυρά και ωραία, μίλησε και ο ιατρός, κ. Αθανάσιος Γιαλούρης με θέμα, «Πολιτιστική Ανοιξη στη Βενετοκρατούμενη Κρήτη».

Πολύ καλή και εξειδικευμένη η παρουσία της κυρίας Δήμητρας Λαμπρέτσα, ζωγράφος, με θέμα «Φως στα έργα του El Greco».

Εντυπωσίασε η ανακοίνωση της κυρίας Αναστασίας Φραγκοπούλου, με θέμα «El Greco και Ιερά Εξέταση» καθώς επίσης της κυρίας Ιωάννας Κονδύλη, Επίκουρος Καθηγήτρια της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα: «Ο El Greco ενώπιον της δικαιοσύνης: Σκέψεις υπό το φως του 21ου αιώνα».

Εντυπωσιακή υπήρξε η απαγγελία της κυρίας Κατερίνας Χέλμη, ηθοποιού, ποιήματος αφιερωμένου στον El Greco.

Η όλη ημερίδα περιελάμβανε και απονομή τιμών από τον Σύνδεσμο Φιλίας Εθνών. Τιμήθηκαν: ο Καθηγητής κ. Jose Navarro για την προσφορά του στα Ελληνικά Γράμματα, ως «Πρέσβη του Ελληνισμού», τα Εκπαιδευτήρια της «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ» για την προσφορά τους στην παιδεία, στα ελληνικά γράμματα, στον κοινωνικό στίβο καθώς επίσης η κυρία Ρεβέκκα Μαυρομιχάλη, η οποία προσέφερε στους συνέδρους πολύτιμα ποιήματά της για τον El Greco και ποιητικές και λογοτεχνικές της συλλογές για την προσφορά της στο χώρο της Παιδείας, Φιλολογίας, κοινωνίας, φιλανθρωπίας.

Δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε, ότι στην αρχή του συνεδρίου, τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή εις μνήμη της «ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΑΚΟΥ».

Μέσα σε μια ωραία, σεμνή ατμόσφαιρα με ανακοινώσεις, υψηλής ποιότητας, με αξιόλογο ακροατήριο έλαβε χώρα ημερίδα για τον El Greco αφού διαβάστηκαν οι χαιρετισμοί των πολιτειακών φορέων της Χίου, του Αντιπεριφερειάρχη κ. Σταματίου Κάρματση, του Δημάρχου κ. Εμμανουήλ Βουρνού, κι ακούστηκαν οι χαιρετισμοί των προέδρων των Σωματείων που οργάνωσαν την εκδήλωση. Πνευματικές Εκδηλώσεις όπως οι παραπάνω τιμούν τον άνθρωπο, την πατρίδα μας, τον πολιτισμό και καταδεικνύουν περίτρανα, ότι όλοι οι φορείς ενωμένοι, επιστημονικοί, πολιτιστικοί, κοινωνικοί, μπορούν να κατορθώσουν πολλά και να βοηθήσουν τη ζωή.

Κώστας Μ. Φράγκος

Ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος γεννήθηκε στην Κάντια της Κρήτης (Χάνδακα) το 1541. Η οικογένειά του Ελληνοορθόδοξη ανήκει στην αστική τάξη που ήταν συνδεδεμένη με την Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας.

Ο πατέρας του Γιώργης, κατασκεύαζε παραθυρόφυλλα, ενώ ο κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερος αδελφός του, Μανούσος, ήταν εισπράκτορας λιμενικών φόρων και ισχυρό μέλος της τοπικής κοινότητας.

Ο Δομήνικος δείχνει από νωρίς ενδιαφέρον για τις εικαστικές τέχνες και η οικογενειακή του κατάσταση του επιτρέπει να φοιτήσει σ' ένα από τα σπουδαιότερα εργαστήρια της Πόλης.

Στα 25 χρόνια του ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος είχε ολοκληρωθεί.

Μια συμβολαιογραφική πράξη το 1566 τον αναφέρει ως μάρτυρα, χρησιμοποιώντας την λέξη «σγουράφος» δηλαδή ζωγράφος.

Επίσης θα πρέπει να μελέτησε από νεαρή ηλικία την Αρχαία Ελληνική και κλασική γραμματεία, κρίνοντας από την πλούσια βιβλιοθήκη που κληροδότησε μετά το θάνατό του ο υιός του.

Στον Χάνδακα εργάζονταν κατά τον 16ο αιώνα περίπου διακόσιοι ζωγράφοι οργανωμένοι σε συντεχνίες, σύμφωνα με τα ιταλικά πρότυπα.

Ο Θεοτοκόπουλος εξοικειώθηκε από νωρίς με έργα καλλιτεχνών της Αναγέννησης που κυκλοφορούσαν στη Βενετοκρατούμενη Κρήτη και από το 1563 εξασκούσε επίσημα το επάγγελμα του ζωγράφου.

Η πληροφορία αυτή εκμαιεύεται από μια αναφορά στο όνομά του σε επίσημο έγγραφο της εποχής, στην οποία περιγράφεται ως δάσκαλος (maestro Domeniko).

Από άλλο έγγραφο προκύπτει ότι το 1566 δόθηκε στον Θεοτοκόπουλο άδεια για να πουλήσει με λαχνό (έτσι συνηθίζον τότε) μια εικόνα που εκτιμήθηκε στα 70 δουκάτα, ποσό ιδιαίτερα σημαντικό για την εποχή και ειδικότερα για νέο καλλιτέχνη. Έτσι εξοικονόμησε τα χρήματα και πήγε για σπουδές στην Βενετία.

Για όποιον κοιτάζει προς την Ανατολή από ένα νησί του νότου, η Βενετία του 16ου αιώνα, αποτελεί για τη Δύση τη χρυσή γέφυρα. Με πληθυσμό 175.000 κατοίκους, είναι μια πόλη γεμάτη ζωή που δέχεται πλήθη από όλες τις περιοχές.

Παρουσιάζεται ως λαμπρή έκφραση εξουσίας και πλούτου και αυτό που προσελκύει δεν είναι μόνο η φανερά μεγαλοπρεπεία της (στα τέλη του 16ου αιώνα αριθμεί

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η διαμονή του στην Βενετία

Ομιλία Ν. Σκαρβέλη

εκατοντάδες ανάκτορα, 120 εκκλησίες, 17 νοσοκομεία, 450 γέφυρες, 53 γήπεδα, 235 ιδιωτικούς κήπους) αλλά και ελευθερία, που μόνο η Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας κατάφερε, να διατηρήσει μέσα στη γενική κρίση που έπληξε τα Ιταλικά κράτη.

Οι πολυάριθμες και δραστήριες, Ελληνικές, Αρμενικές, Γερμανικές, Αλβανικές και Εβραϊκές κοινότητες ζουν με τους Βενετσάνους αυτή την χρυσή περίοδο που σηματοδοτείται από την έναρξη και εκτέλεση νέων σχεδίων.

Από τις σχολές μέχρι τις εκκλησίες, από τα σπίτια των ευγενών και των πολιτών, μέχρι τον Άγιο Μάρκο και το Ριάλτο, στον προσδιορισμό νέων συνόρων και στην αναζήτηση μιας μακροχρόνιας ισορροπίας για τη λιμνοθάλασσα.

Είναι ένα ευνοϊκό περισσότερο από ποτέ περιβάλλον για τους καλλιτέχνες, στους οποίους στρέφεται η προσοχή ολόκληρης της Ευρώπης.

Μετά την πτώση της Ρώμης είναι η μοναδική Ιταλική πόλη που μπορεί να αντικαταστήσει σε μεγαλείο την αιώνια πόλη.

Ο Δομήνικος που έχει εκπαιδευτεί στην ζωγραφική στην Ελληνική τεχνοτροπία και από την αρχή ενδιαφερόταν για την Ιταλική μανιέρα αποφάσισε τελικά να μετακομίσει στη Βενετία.

Ένα ταξίδι για το οποίο ενδιαφερόταν

καιρό πριν.

Φτάνοντας στην πόλη, πιθανόν την άνοιξη του 1567 έχει σημαντικές επαφές με το εργαστήριο του Τιτσιάνο. Λίγες μέρες του δίνουν τα μέσα για προσωπική επεξεργασία των δυτικών μοντέλων και του προσθέτουν νέες γνώσεις, καλλιτεχνικού χαρακτήρα.

Η Βενετία είναι εξαιρετικά σημαντική για την εμβάθυνση στο χρώμα και την προοπτική.

Αποτελεί για τον Μένεγο (έτσι θα ονομαστεί στην αρχή με την εγκατάστασή του στην πόλη της λιμνοθάλασσας) την ευκαιρία να ενημερωθεί δουλεύοντας με καλλιτέχνες όπως ο Τιτσιάνο, ο Πιντορέτο, ο Μπασσιάνο, και τα έργα του ακόμα μικρά σε διαστάσεις και ευλαβικού χαρακτήρα, σηματοδοτούν, τη μετάβασή του στην ανακάλυψη μιας νέας χρήσης του χρώματος και της απόδοσης του χώρου.

Μολονότι ο Δομήνικος μπορεί να ήταν υπερήφανος για τη βαθιά του καλλιέργεια, η διαμονή του στη Βενετία τον βοήθησε πολύ να εντρυφήσει πλήρως στις χειροτεχνικές γνώσεις που είχε αποκτήσει στην πατρίδα.

Από ευκατάστατη οικογένεια, έφευγε με το προνόμιο της συναναστροφής με τους καλύτερους δασκάλους στους φιλοβενετικούς κύκλους του νησιού.

Η επαγγελματική του κατάρτιση συνοδεύονταν από ανθρωπιστική παιδεία και

γνώριζε αρχαία ελληνικά, λατινικά και ιταλικά.

Μ' αυτές τις αξιόλογες βάσεις, ο Δομήνικος όπως διαφαίνεται στα έργα της πρώτης Βενετικής περιόδου, κάνει μια συστηματική προσπάθεια να ξαναδεί το χώρο παρουσιασμένο μέσα από τη χρήση της «ακτινογραφίας» συνοδεύοντας αυτές τις μεθοδικές ασκήσεις πρακτικής με μια καλή θεωρητική μελέτη.

Είναι επίμονος στην εμβάθυνση των κανόνων της αρχιτεκτονικής την οποία θεωρεί πραγματική επιστήμη, και στην απεικόνιση αρχιτεκτονικών κατασκευών (κυρίως στη serliana) βενετικό παράθυρο ή πύλη.

Η δική του προσωπική αναζήτηση είναι αυτή ενός διανοούμενου καλλιτέχνη που προχωρά προσεκτικά και μέσα από πολλές δυσκολίες για να βρει στο τέλος τη λύση, την επίτευξη της κατασκευής ενός σκελετού φαινομενικής απλότητας. Και όλο αυτό τον γοητεύει αφού έτσι ξαναβρίσκει τις προϋποθέσεις της αρχαίας και κλασικής μεγαλοπρέπειας η οποία δημιουργήθηκε από αυτούς που ονομάζει Έλληνες πατέρες!

Οι πίνακές του στη Βενετία είναι οι περίφημοι Μυστικός Δείπνος, προσκύνημα των Μάγων, η θεραπεία των Τυφλών και άλλοι πολλοί, μεγάλοι και μικροί θρησκευτικού περιεχομένου κ.λπ.

Ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος μέσα από την πολυκύμαντη διαδρομή του μοιρασμένη στην τέχνη και στη ζωή, υπήρξε πνευματική μορφή, με ανυποχώρητη στάση ενάντια στο κατεστημένο, με σθεναρή υποστήριξη του αγώνα των Κρητικών κατά των Βενετσάνων, με συνεχείς μετακινήσεις, με σύγκρουση με την Ιερά Εξέταση, αλλά ελεύθερη προσωπικότητα και ασυμβίβαστη, τόσο στην Κρήτη όσο και στην Βενετία, στο Μπασσιάνο, στη Ρώμη, στο Τολέδο.

Το έτος 2014 κηρύχτηκε από την Ελλάδα και την Ισπανία έτος Δομήνικου Θεοτοκόπουλου για την επέτειο των 400 χρόνων από τον θάνατό του.

Η σημερινή εκδήλωση ως θεωρηθεί ως ελάχιστος φόρος τιμής και ευγνωμοσύνης προς τον άνθρωπο της τέχνης και του πνεύματος, που δόξασε και θα δοξάζει την πατρίδα του την Ελλάδα.

Τον άνθρωπο που αναμετρήθηκε με την Ιερά Εξέταση. Μια αναμέτρηση του φωτός που εκπροσωπούσε ο μεγάλος ζωγράφος, με το σκότος της Ιεράς Εξέτασης. Και τελικά νίκησε το φως και οι φωτεινές αξίες που αποτύπωσε με τον χρωστήρα του.

Ν. Σκαρβέλη

Εξάρτηση από τις νέες τεχνολογίες

Δρ. ΙΛΙΑ ΘΕΟΤΟΚΑ
ΚΛΙΝΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ
Ψυχιατρική Κλινική Πανεπιστημίου Αθηνών, Αιγινήτειο Νοσοκομείο,
Πρόεδρος της Δράσης για την Ψυχική Υγεία

Γιατί πολλοί νέοι άνθρωποι σήμερα προτιμούν να μην βγουν έξω το Σάββατο βράδυ και να μείνουν στο σπίτι; Τι κάνουν στο σπίτι; Είναι στο internet, στο facebook, ή σε άλλα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ή παίζουν παιχνίδια, ή ακολούθονται με τζόγο ή πορνογραφία στο ίντερντ.

Οι νέες τεχνολογίες υπόσχονται νέους τρόπους για να κάνουμε διάφορα πράγματα πολύ πιο εύκολα. Και αυτό είναι γεγονός. Η εξάπλωση όμως αυτή των εφαρμογών των μέσων κοινωνικής δικτύωσης έχει αλλάξει εντελώς το τοπίο των κοινωνικών αλληλεπιδράσεων, δημιουργεί νέες συναισθηματικές καταστάσεις, νέες συνήθειες, νέα προβλήματα και ασφαλώς απαιτεί χρόνο και ενέργεια.

- Ασχολείστε αρκετή ώρα με το ίντερντ, ακόμα και όταν δεν υπάρχει συγκεκριμένος λόγος;
- Ο σύντροφός σας παραπονείται συχνά ότι δεν ασχολείστε μαζί του, γιατί είστε συνέχεια στο ίντερντ;
- Ακόμα και όταν τρώτε είστε στο ίντερντ;
- Έχει ψυχοδραστική φύση το ίντερντ;
- Είναι τρόπος αντιμετώπισης της μοναξιάς ή μήπως την προκαλεί κιόλας;

Τα έξυπνα κινητά, οι πολλές ώρες στο ίντερντ μπορούν να προκαλέσουν συμπεριφορά «εξάρτησης»; Πιθανά, ναι, εφόσον εκλύουν συναισθήματα ικανοποίησης,

ανταμοιβής, ή αισθήματα άγχους και δυσανεξίας όταν είναι κάποιος μακριά από αυτά, πχ., περιμένοντας ένα μέιλ, ένα μήνυμα ή βλέποντας προσωπικές φωτογραφίες.

Ασφαλώς, το διεγερτικό περιεχόμενο, η εύκολη πρόσβαση, η άνεση που ενέχει, το χαμηλό κόστος, ο οπτικός ερεθισμός, η αυτονομία και η ανωνυμία επηρεάζουν έντονα συναισθηματικά.

Όταν λέμε ότι κάτι είναι ψυχοδραστικό, εννοούμε ότι επηρεάζει τη διάθεση και πιθανά τη συμπεριφορά.

Ασφαλώς, σημαντικό ρόλο παίζει εάν η παραπάνω ενασχόληση επηρεάζει αρνητικά την επαγγελματική, προσωπική, οικογενειακή και κοινωνική ζωή του ατόμου.

Σίγουρα, μπορεί να επηρεάσει την προσοχή και τη συγκέντρωση, προκαλώντας διακοπή ή διάσπαση της σκέψης ή της προσοχής. Μας αποσπούν από το να διατηρήσουμε την προσοχή μας σε μία δραστηριότητα, ή απλά να μείνουμε μόνοι με τις σκέψεις μας, ή να σκεφτόμαστε βαθύτερα θέματα που μας απασχολούν.

Βέβαια, θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν υπάρχουν ακόμα επίσημα διαγνωστικά κριτήρια για νέες εξαρτήσεις που έχουν εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια, όπως εξάρτηση από το ίντερντ, παιχνίδια στο ίντερντ, εξάρτηση από κινητά

τηλέφωνα. Ωστόσο, αν κάποιος ή το περιβάλλον του παρατηρεί ότι αυξάνει τις ώρες στις παραπάνω δραστηριότητες, παραμελεί άλλες δραστηριότητες ή κοινωνικές επαφές με ανθρώπους, έχει μειώσει τη φυσική δραστηριότητα, τότε ίσως θα πρέπει να προβληματιστεί μήπως οι ώρες ενασχόλησης θέτουν προβλήματα στις παραπάνω δραστηριότητες.

Τι μπορούμε να κάνουμε όταν νιώθουμε ότι μας συμβαίνουν κάποια από τα παραπάνω;

- Καταρχήν, να ελέγχουμε τις ώρες που περνάμε στο ίντερντ, στο κινητό μας και να βάλουμε ένα χρονικό περιορισμό.
- Να επιδιώκουμε να μιλήσουμε στο τηλέφωνο με τα άτομα που επικοινωνούμε στο ίντερντ ή να τα συναντήσουμε έξω (εφόσον φυσικά είναι άτομα που τα γνωρίζουμε, όχι άγνωστοι- και αναφερόμαστε ασφαλώς στους ενήλικες).
- Να καλλιεργούμε πραγματικές, ουσιαστικές σχέσεις με αυτούς που πραγματικά θέλουμε. Αν νιώθουμε ότι το ίντερντ καλύπτει κάποιους φόβους, δισταγμούς ή αδυναμίες μας να σχετιστούμε πιο πραγματικά και πιο αυθεντικά με τους ανθρώπους, θα πρέπει να σκεφτούμε υπεύθυνα για τον εαυτό μας πάνω σε αυτό και να μιλήσουμε με έναν ψυχολόγο.
- Να εστιασθούμε στη δουλειά.

- Να χρησιμοποιούμε τον ελεύθερο χρόνο μας πιο εποικοδομητικά (περπάτημα, σωματική άσκηση, σπορ).

Επίσης:

Να σκεφτούμε τις καταστάσεις και τα συναισθήματα που μας κάνουν να κολάμε με τις νέες τεχνολογίες. Είναι επειδή βαριόμαστε, νιώθουμε μόνοι, έχουμε άγχος ή αγωνία για κάτι; Μιλήστε σε κάποιον αν νιώθετε κάποια από αυτά τα συναισθήματα.

Τέλος, προσπαθείτε να πειθαρχείτε με τη χρήση του κινητού, όταν είστε με τα παιδιά σας, όταν οδηγείτε, όταν είστε σε μια συνάντηση, σε μία κοινωνική εκδήλωση. Θα εκπλαγείτε όταν νιώσετε ότι έχετε καταφέρει να ελέγξετε αυτή τη συνεχή επιθυμία. Βάλτε στο αθόρυβο το κινητό σας κάποιες στιγμές που χρειάζεται να εστιασθείτε σε μία σοβαρή δουλειά ή να ξεκουραστείτε.

Παιδί με χρόνια νόσο: Πώς τη διαχειρίζονται οι γονείς;

Η παροχή φροντίδας στο παιδί με χρόνια νόσο, πέρα από τα ιατρικά και ψυχολογικά προβλήματα του παιδιού, έχει επιπτώσεις σε διάφορους τομείς, όπως στην οικογενειακή, επαγγελματική, κοινωνική ζωή, την οικονομική κατάσταση, την ψυχική (κατάθλιψη, αγχώδεις διαταραχές) και σωματική υγεία των μελών της οικογένειας.

- Πώς θα χειριστώ το παιδί;
- Τι θα κάνω με την υπόλοιπη οικογένεια;
- Με τους συγγενείς και φίλους;
- Πώς θα το πω στα αδέρφια του, στη γιαγιά, στον παππού, στους φίλους;

Οι μητέρες συνήθως ασχολούνται με θέματα φροντίδας και ανατροφής και επηρεάζονται περισσότερο, με διακυμάνσεις στη διάθεση, περιοδικές κρίσεις, χρόνια θλίψη, τάσεις αυτοκατηγορίας. Οι πατέρες το διαχειρίζονται αργά και πιο σταθερά και τους απασχολούν περισσότερο θέματα status στην κοινωνική ομάδα που είναι ενταγμένοι.

Σε μια οικογένεια με παιδί με χρόνια νόσο, όλα μπορεί να γίνονται πιο αργά, απαιτείται περισσότερη ενέργεια, χρόνος, οπότε οι γονείς έχουν λιγότερο χρόνο για τον εαυτό τους και τους άλλους. Συχνά, η οικογένεια έχει περιορισμένη κοινωνική στήριξη, ενώ αντιμετωπίζει πολλές φορές την απομόνωση και την οικονομική δυσχέρεια. Τα συναισθήματα που εμπλέκονται στη σχέση γονιού- παιδιού καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα από την αγάπη, τη φροντίδα, το νιάσιμο, μέχρι το φόβο (για το παρόν και το μέλλον), την ενοχή, την απώρριψη, την επιθετικότητα, την αμνηχανία και ασφαλώς τη διαχείριση του πένθους για το υγιές παιδί που επιθυμούσαν.

Οι οικογένειες μπορεί να διστάζουν να έχουν εξωτερικές δραστηριότητες, λόγω της διαφορετικότητας (δυσανασχετούν με βλέμματα, ή συνηθίζουν σε αντιδράσεις, τα αδέρφια αντιδρούν με την προσοχή και το χρόνο που δίνουν οι μεγάλοι, ή τα πειράζουν για το

αδελφάκι τους). Τα αδέρφια, βέβαια, μπορεί να γίνουν πιο ευαισθητοποιημένα και λιγότερο επικεντρωμένα στον εαυτό τους, πιο ώριμα, με ενσυναίσθηση.

Η αντιμετώπιση του άγχους και η παρέμβαση στην οικογένεια περιλαμβάνει την ενημέρωση σχετικά με τα χαρακτηριστικά και την πορεία της νόσου, την εκπαίδευση για την αντιμετώπιση πρακτικών προβλημάτων και τη συμμετοχή στη θεραπευτική διαδικασία, η οποία επιτυγχάνεται με τακτικές επισκέψεις στην ιατρική ομάδα (follow up) και την ατομική και οικογενειακή υποστηρικτική ψυχοθεραπεία. Επίσης, πρέπει να υπάρχει και υποστήριξη από κοινωνικές πηγές, όπως σωματεία αλληλοβοήθειας, κλπ.

Οι γονείς πρέπει να ενημερωθούν και να εκπαιδευτούν για τη νόσο. Η κατανόηση και η γνώση μας φέρνει πιο κοντά στο παιδί, μειώνει το φόβο και την αβεβαιότητα. Επίσης, είναι πολύ βοηθητικό να έρχονται οι γονείς σε επαφή με γονείς που έχουν παιδιά με το ίδιο χρόνιο νόσημα.

Όταν οι γονείς γεννούν ένα παιδί, δεν ορίζει κανείς τις πιθανότητες, ως προς το αν θα γίνει παχύσαρκο, επιθετικό, αν θα κάνει χρήση ουσιών, αν θα είναι ευφυές ή αν θα έχει ευάλωτη σωματική υγεία κλπ. Δεν ορίζει κανείς την πιθανότητα ιατρικών ή ψυχολογικών προβλημάτων που θα προκύψουν. Οι γονείς το φέρνουν στο σπίτι, μεταφέροντας και τις φαντασιώσεις τους. Συνεπώς, οι γονείς θα πρέπει να διαχειριστούν το πένθος για το "φαντασιστικό" παιδί και να προσαρμοστούν στο "πραγματικό" παιδί.

Η γνώση επίσης της υστέρησης επηρεάζει το πώς βλέπουμε το παιδί, και θα πρέπει να είμαστε σε επαφή με αυτό και να μην εστιάζουμε στην ανεπάρκεια.

Κάθε οικογένεια έχει τη δική της δυναμική, είναι διαφορετική και η ίδια η οικογένεια αλλάζει με το πέρασμα του χρόνου (κάθε μέλος επηρεάζει το άλλο).

Άρα, είναι σημαντικό να ενισχύσουμε και να υποστηρίξουμε την οικογένεια.

Τι πρέπει να κάνουν οι γονείς;

- Αναγνώριση των δυνατοτήτων και αδυναμιών του παιδιού
- Να βοηθήσουν το παιδί να γίνει το καλύτερο που μπορεί και να μην το συγκρίνουν με άλλα παιδιά
- Να κρατάνε σημειώσεις για τα πάντα
- Διερεύνηση παραγόντων που δημιουργούν άγχος
- Να φροντίσουν ο ένας τον άλλον και ο καθένας τον εαυτό του
- Να εστιασθούν στο σύνολο της οικογένειας και της ευτυχισμένης οικογενειακής ζωής
- Δημιουργία ρουτίνας δραστηριοτήτων
- Ένταξη σε ομάδα γονέων
- Χρήση βοήθειας από τρίτο πρόσωπο
- Αναζήτηση πηγών υποστήριξης. Ζητήστε επαγγελματική βοήθεια το συντομότερο δυνατό
- Οι οικογένειες που τα καταφέρνουν:
- Δουλεύουν συνεργατικά, μοιράζονται τις ευθύνες
- Αναζητούν πληροφόρηση
- Δείχνουν υπομονή και επιμονή
- Μαθαίνουν νέες στρατηγικές χειρισμού των προβλημάτων
- Επανατοποθετούνται ως προς τα πιστεύω τους
- Διατηρούν μια κανονική οικογενειακή ζωή!
- Δέχονται το παιδί όπως είναι!

Ψυχολογική υγεία του γονιού

Ο γονιός δεν πρέπει να ξεχνά τον εαυτό του και να του αφιερώνει χρόνο. Πρέπει να θέτει ρεαλιστικούς στόχους και να ζητά βοήθεια από τρίτα πρόσωπα όταν βλέπει ότι δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε όλες τις ανάγκες του παιδιού. Πρέπει να αντιληφθεί ότι και η δική του υγεία χρειάζεται φροντίδα και δεν πρέπει να την παραμελεί.

Το να υπάρχει στην οικογένεια ένα παιδί με χρόνια νόσο, δεν σημαίνει απώλεια της ικανότητας να χαρεί κανείς τη ζωή, να δεχθεί και να πάρει αγάπη και να έχει ποιότητα ζωής.

Η ΑΤΙΜΗΤΗ ΜΑΝΑ ΣΤΗ ΡΟΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οραιότερη απεικόνιση από αυτήν της Παναγίας μας, της Πλατυτέρας των ουρανών, που κρατάει στην αγκαλιά της τον Θεόν μας, πιο τρυφερή, πιο στοργική ίσως δεν θα μπορούσε να υπάρξει για τις μάνες όλου του κόσμου και για τα παιδιά τους. Θα παιανίσει με το ποιητικό του δοξάρι γι' αυτήν, ο Χριστιανός ποιητής, Γ. Βερίτης «Μάνα, που πήρες απ' όλα τα πλάσματα ανώτερο θρόνο, άφθαρτη μένει κι' ανέγγιχτη η δόξα σου μέσα στο χρόνο. Μεσ' την αγκάλη σου, ω θαύμα! Κρατάς το Θεό μας Μητέρα, κι είσαι απ' τη γη κι απ' τους κόσμους των άστρων εσύ Πλατυτέρα!». Όλοι κι όλες θυμόμαστε από τα ελπιδόμεστα μαθητικά μας χρόνια την ημέρα της Υπαπαντής του Κυρίου μας. Τότε γιορτάζαμε τη γιορτή της μάνας με ειδικές εκδηλώσεις στα σχολεία μας.

Η Παναγία Μητέρα φέρει το νήπιο Ιησού στο ναό, ακολουθώντας την τάξη του Νόμου και τον υποδέχεται ο πρεσβύτες Συμεών (Βλ. Περιοδικόν «Προς των Νίκη», Φεβρουάριος 2007, σ.38,40). Από τότε σιχούν στα βήματά της οι χριστιανές μάνες όλου του κόσμου και οδηγούν τα αγαπημένα βρέφη τους στην εκκλησία, όταν συμπληρώσουν σαράντα ημέρες για να πάρουν την πρώτη ευλογία και χάρη του Θεού (ο.π.).

2014 χρόνια από τότε, εκατομμύρια μάνες σαράντα ημέρες μετά τη γέννηση του παιδιού τους, πατούν στα σημάδια που άφησαν τα βήματα της Παναγίας και κάνουν την ίδια μ' Εκείνη διαδρομή. Ασφαλίζουν έτσι το παιδί τους στο θείο λιμάνι της Εκκλησίας. Το οδηγούν στο σχολείο για να κατακτήσει με την καθαρή και ανόθευτη γνώση εκτός από το ζην και το ευ ζην. Τον δρόμο τον χάραξε η Παναγία μας. Έγινε η γέφυρα που ένωσε τον άνθρωπο με τον Θεόν. Κι η κάθε μάνα είναι η γέφυρα που από αυτήν θα περάσει το παιδί της στο χώρο του Θεού (Βλ. Ναυσικά Ιεσσαί-Κασιμάτη, Μάνα ο μοχλός του κόσμου, Αθήνα,χ.χ., εκδόσεις «ΤΗΝΟΣ»,σ.12

Η χριστιανική υμνολογία προτρέπει όλες τις μητέρες να ακολουθήσουν

Υπό Δρ. Φιλ. Μαρίας Ελευθερίας Γ. Γιατράκου

τη Μητέρα του Θεού, την Παναγία, που έγινε πρόξενος της χαράς στον κόσμο. Κι ο ποιητής μελωδεί: «Μάνες του ανθρώπου μακαρισμένα πλάσματα ιερά. Όλη τη θλίψη κρύβετε του κόσμου κι όλου του κόσμου είσα-στε η χαρά...» (Βλ. Περιοδικόν «Προς την Νίκη», ο.π.).

Οι μάνες όλου του κόσμου σηκώνουν στους ώμους τους το βάρος της ιερής ευθύνης να μεγαλώσουν σωστά τα παιδιά που τους χάρισε ο Θεός και υποβάλλονται σε ασύλληπτους κόπους και θυσίες. Και αποθέτουν τον πόνο, τη θλίψη τους και την ελπίδα τους για τα παιδιά τους στη Μεγάλη Μάνα, την Παναγία.

Αν μας ζητούσαν να απεικονίσουμε συμβολικά τη μάνα, ο καταλληλότερος συμβολισμός θα ήταν μια καρδιά πάλλουσα για το παιδί της, κάποτε και ματωμένη. Γιατί αλλοίμονο, τη μέρα που γιορτάζουμε τη μάνα πολλές μάνες δεν γιορτάζουν. Όχι γιατί τους λείπουν τα γλυκά και τα λουλούδια αλλά γιατί τα ζωντανά λουλούδια, τα σπλάχνα τους έχουν μαραθεί από τη λαίλαπα του κακού και άλλα έχουν ξεραθεί. Αλλά ας μη μένουν θλιμμένες και απαρηγόρητες. Κανένα κερί αναμμένο για την υγεία, τον φωτισμό και τη σωτηρία των παιδιών τους δεν πάει χαμένο (Βλ. Ναυσικά-Ιεσσαί-Κασιμάτη, ο.π., σ.16.).

Η κάθε μητέρα του κόσμου που ταυτίζεται με τη στοργή, ιδιαιτέρως η Ελληνίδα μητέρα, γαλουχημένη η ίδια με τις αξίες που συνιστούν την ελληνικότητα από αρχαιοτάτων χρόνων, ιδιότητα που χαρακτηρίζει τον οικουμενικό άνθρωπο, με άλλα λόγια τον Έλληνα, διαθέτει συνείδηση της ιστορίας του έθνους της και έχει πλήρη επίγνωση της αποστολής της (Βλ. σχετικά Βικιπαίδεια Διον. Σολωμού, η ελληνίδα μητέρα).

Οι Κινέζοι προσπάθησαν να αποδώσουν στη γλώσσα τους τη λέξη Hellas

Για να τη γράψουν, χρησιμοποίησαν δύο ιδεογράμματα τα οποία επέλεξαν με βάση την προφορά. Δηλαδή πήραν ένα ιδεόγραμμα που προφέρεται «σι», άλλο ένα που προφέρεται «λα», τα ένωσαν για να φτιάξουν τη λέξη «Σι-Λα» με την οποία προσδιορίζουν την Ελλάδα.

Το πρώτο ιδεόγραμμα σημαίνει «ελπίδα» και το δεύτερο αντιστοιχεί στον μήνα Δεκέμβριο του παραδοσιακού κινεζικού ημερολογίου.

Και τα δύο όμως μαζί. όταν ενωθούν, σημαίνουν «Ο άλλος μεγάλος πολιτισμός».

Αυτό για να δείτε με πόσο σεβασμό αντιμετωπίζουν τη χώρα μας. Δεν είναι καθόλου άσχημος αυτός ο συμβολισμός για μια χώρα, όπως λένε, τόσο ταλαιπωρημένη και παράλληλα τόσο πλούσια σε Ιστορία και πολιτισμό, όπως η δική μας.

Οι Κινέζοι άλλωστε είναι ίσως ο μοναδικός λαός στον κόσμο που δεν αποκαλεί την Ελλάδα «Greece» ή κάτι παρόμοιο. Περίπου το 1/5 του παγκόσμιου πληθυσμού που ομιλεί κινεζικά αποκαλεί την Ελλάδα «Σι-Λα».

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Κύριε Διευθυντά,

Συμπληρώνοντας το κείμενο της επιστολής του κ. Ιωαν. Σαρρέα, προσθέτομε εις τους θαυμαστές και τους υμνητάς του πολιτισμού και των μεγαλοφυών πράξεων των Ελλήνων, τον διάσημον Γερμανόν ποιητήν Φρήντριχ Σίλλερ, ο οποίος εις στιγμάς ειλικρινούς εκρήξεως έχει γράψει «Καταραμένη Ελληνα, όπου και να γυρίσω την σκέψιν μου, όπου και να στρέψω την ψυχή μου μπροστά μου σ' ευρίσκω... Τέχνην λαχταρώ, ποίησιν, θέατρον, αρχιτεκτονικήν, εσύ μπροστά μου πρώτος κι αξεπέραστος. Επιστήμην αναζητώ, μαθηματικά, φιλοσοφίαν, ιατρικήν, κορυφαίος κι ανυπέβλητος. Δια δημοκρατίαν διψώ, ισονομίαν και ισοπολιτείαν, εσύ μπροστά μου, ασυναγώνιστος κι ανεπισκίαστος. Καταραμένη Ελληνα, καταραμένη γνώση. Διατί να σ' αγγίζω; Δια να αισθανθώ πόσον μικρός είμαι ασήμαντος, μηδαμινός; Διατί δεν μ' αφήνεις εις την δυστυχίαν μου και εις την ανεμελιά μου...».

Υπήρξαν βεβαίως και υπάρχουν και άλλαι φωναί – ύμνοι, αλλά είναι αδύνατον να επισκιάσουν και εξουδετερώσουν τα συμφέροντα των πολυεθνικών, τας ρυθμίσεις της επαγγελλομένης νέας τάξεως και τας στενάς ιδιοτελείς προθέσεις που τροφοδοτούν την μεροληψίαν και την αδικίαν αντί του σεβασμού, την αθεμιτοπραγίαν αντί του θαυμασμού και την επιθετικότητα αντί της αναγνώρισεως των δικαίων μας και της περιόπτου θέσεώς μας.

Με τιμής
Σ. ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ

Χιούμορ

1. Ο μαθητής έχει ΔΙΚΙΟ.!
2. Ο μαθητής έχει πάντα ΔΙΚΙΟ.!
3. Σε περίπτωση που ο μαθητής έχει «άδικο» ισχύουν τα άρθρα 1 και 2.!
4. Ο μαθητής δεν χαζεύει... συλλογίζεται.!
5. Ο μαθητής δεν κοιμάται... αναπαύεται.!
6. Ο μαθητής δεν διαβάζει περιοδικά στην τάξη,... ενημερώνεται.!
7. Ο μαθητής δεν πάει για καφέ... κάνει δημοσίες σχεσεις.!
8. Ο μαθητής αξίζει σεβασμό... γιατί δεν πληρώνεται σαν τους καθηγητές.!
9. Ο μαθητής δεν κάνει κοπάνες... αναπαύεται προσωρινά.!
10. Ο μαθητής δεν νοιάζεται για τους βαθμούς... αλλά για την γνώση.!
11. Δεν φταίει ο μαθητής για την φασαρία... ο καθηγητής δεν εμπνέει.!
12. Ο μαθητής δεν κάνει σκονάκια... κρατάει σημειώσεις.!
13. Ο μαθητής δεν αντιγράφει... συμβουλευεται από τον διπλανό του.!
14. Ο μαθητής δεν αργεί το πρωί... κερδίζει χρόνο ανάπαυσης.!
15. Ο μαθητής δεν ζωγραφίζει στο θρανίο... ελευθερώνει τις καλλιτεχνικές του ανησυχίες.!

Το παιδί μαθαίνει!

- Αν ένα παιδί ζή μέσα στην κριτική
Μαθαίνει νά κατακρίνει.
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στην έχθρα
Μαθαίνει νά καυγαδίζει
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στην είρωνεία
Μαθαίνει νά είναι ντροπαλό
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στην ντροπή
Μαθαίνει νά αισθάνεται ένοχο.
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στην κατανόηση
Μαθαίνει νά είναι ύπομονετικό.
- Αν ένα παιδί ζή μέσα σε ενδάρρυνση.
Μαθαίνει νά έχη έμπιστοσύνη
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στον έπαινο
Μαθαίνει νά έκτιμά
- Αν ένα παιδί ζή μέσα στή δικαιοσύνη
Μαθαίνει νά είναι δίκαιο
- Αν ένα παιδί ζή μέσα σέ ασφάλεια
Μαθαίνει νά πιστεύη
- Αν ένα παιδί ζή μέσα σέ έπιδοκιμασία
Μαθαίνει να έχη αύτοεκτίμηση
- «Αν ένα παιδί ζή μέσα σέ παραδοχή καί φιλία
Μαθαίνει νά βρίσκη τήν αγάπη μέσα στόν κόσμο.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες του 1896 μέσα από τις σελίδες του «Ρωμηού»

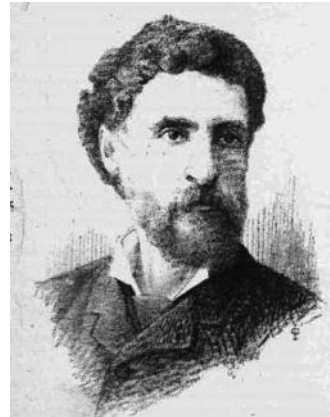
Ο σατιρικός ποιητής Γεώργιος Σουρής δεν απέβλεπε στην υστεροφημία. Τρομερά εύκολος στο γράψιμο, επί 35 συναπτά χρόνια (από το 1883 έως το 1918) έγραφε μόνος του κάθε βδομάδα στην τετρασέλιδη εφημερίδα του «Ο Ρωμηός», η οποία όσο κι αν ακούγεται απίθανο σήμερα, ήταν ολόκληρη έμμετρη.

Στις σελίδες του Ρωμηού σχολιάζεται εύθυμα όλη η ιστορία αυτών των 35

χρόνων.

Αυτό που έντυπωσιάζει τον σημερινό αναγνώστη, πέρα από την άβιαστη ροή του στίχου του Σουρή, είναι το πόσο λίγο έχουν αλλάξει όρισμένες καταστάσεις και χαρακτηριστικά των Ελλήνων.

Ής δοῦμε λοιπόν, πῶς περιέγραψε ὁ Σουρής στὸ Ρωμῆ τὸς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1896.

Ἡ ἀνάθεση

Βρισκόμαστε στὰ τέλη τοῦ 1894, ἓνα χρόνο μετὰ τὸ «Δυστυχῶς ἐπτωχεύσαμεν». Παρὰ τὴ σταθερὴ κοινοβουλευτικὴ τῆς πλειοψηφίας, ἡ κυβέρνηση Τρικούπη εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ἐπιβάλλει ἐπαχθεῖς φόρους γιὰ νὰ

ἀντεπεξέλθει στὴν ὑπερχρέωση τῆς χώρας. Στὸ φύλλο 486 τοῦ Ρωμηοῦ (12 Νοεμβρίου 1894), ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆτος, φιγούρες ἀπὸ τὸ κουλθοθέατρο καὶ μόνιμοι ἥρωες τοῦ Ρωμηοῦ, σχολιάζουν τὸ μέγα θέμα τῆς ἐπικαιρότητας, τὴν ἀπόφαση γιὰ τέλεση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τὸ 1896 στὴν Ἑλλάδα.

- Θάρρος, καμμένη Περικλῆ, κι ἡ μέρα ξημερώνει πού θὰ ξυπνήσουν τὴν ἡχὴ τῶν λόφων τῶν ἐρήμων παιᾶνες νέων ἀθλητῶν καὶ παλαιστῶν ἀλκίμων, ἀπὸ παντοῦ τῆς ράτσας μας θὰ φθάσουν θιασῶται, προσπάθησε δέ, Περικλῆ, νὰ ζήσης ἕως τότε κι ὅλων τῶν ζῶν τούς ὁρούς νὰ πίνεις μονορούφι, ἀλλιῶς καθένας θὰ σὲ πεί μισέλληνα μαγκούφη, πού βρήκες τὴν περίστασι γιὰ νὰ τὰ κακαρώσεις πρὶν τῶν ἰοστεφάνων μας τίς φέστες καμαρώσεις.

— Θὰ κάνω κούρα, Φασουλῆ, μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει γιὰ νὰ προφθάσω ζωντανὸς τὸ ἐνενηταῆξη.

— Ἦλθε κι ὁ φίλος Κουβερτέν, ὁ Γάλλος ὁ Βαρόνος, καὶ στοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐφώναξε τὸ βῆμα πῶς τὴν Ἑλλάδ' ἀθάνατος τὴν περιμένει χρόνος κι οἱ δόξες θάβγουν οἱ παλιὲς μέσ' ἀπὸ κάθε μνήμα. Κι ἐγὼ πού λὲς ἐστάθηκα στὸν ρήτορα καρσι κι αὐτὸς μιλοῦσε, μάτια μου, τὰ Γαλλικὰ φαρσί, κι ἐγὼ πού τὸ κατάφερα νὰ μὴν τὸν καταλάβω ἐφώναξα μὲ τούς λοιποὺς «Βαρόνε, μπράβο, μπράβο»,

καὶ λόγ' ἠκούσθησαν θερμοὶ στομάχων κεχηνότων κι ὅλοι τὸν χειροκρότησαν οἱ Μαραθωνομάχοι, γιὰ νᾶναι δέ, βρὲ Περικλῆ, φιλέλλην ἐκ τῶν πρώτων Ἑλληνικὰ χρεώγραφα πιστεύω πῶς δὲν θᾶχη.

(...)

Καὶ μὴ νομίζης Περικλῆ, πῶς μπόλικον Ἀργύρη προθύμως θὰ ξοδέψωμε γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Γιὰ τούς ἀγῶνες μηδεμιὰ δὲν θὰ γενῇ θυσία, μὲ χρήματα τὴν δόξα τῶν δὲν θὰ τὴν κηλιδώσωμε, καὶ τούτους θὰ τούς βγάλωμε εἰς τὴν δημοπρασία κι ὁποῖος τούς πάρει πιὸ φτηνὰ σ' ἐκείνον θὰ τούς δώσωμε.

Ἦ μὲν Ἑλλάς τὸ Στάδιον προσφέρει τῶν προγόνων κι ἂς δώσουν ἄλλοι τὸν παρὰ πρὸς πέρας τῶν ἀγῶνων.

καὶ ὁ Σουρῆς φαντάζεται τούς ἀγῶνες:

πάλιν ὁ Λόρδος προχωρεῖ ἐκ μέσου τῶν ὁμίλων κι ὅπως ὁ περιβόητος Κροτωνιάτης Μίλων φορτώνεται τούς δανειστὰς ἀντὶ βωδιῶν στὸν ὦμο κι ἀμέσως παίρνει δρόμο

καὶ τρεῖς φορές τὸ Στάδιον μὲ τούτους φέρνει γύρα κι ὅλοι φωνάζουν «ἐλελεῦ, ἀθάνατε Σωτήρα»

(...)

Ἀλλ' ὅμως καὶ μουφλούζηδες κοιτάζω λεγεῶνας πού παίζουν Καραϊσκο,

νὰ βγαίνουν πρώτοι νικηταὶ εἰς ὅλους τούς ἀγῶνας προπάντων δὲ στὸν Δίσκο.

(...)

Ἀλλ' ὅμως καὶ κολυμβητῶν παράποτε σπανίων κατέρχεται φουσατο, ὁ δὲ Τρικούπης κολυμπᾷ εἰς πέλαγος δανείων χωρὶς νὰ βρίσκει πάτο.

Οἱ οικονομικὰ προβλήματα

Ὅσο κι ἂν ἡ διοργάνωση ἐκείνων τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἦταν σπαρτιατικὴ σε σύγκριση μὲ τὸν σημερινὸ γιγαντισμὸ, τὸ οἰκονομικὸ κόστος ἦταν ὑπερβολικὸ γιὰ τὴν ἐλληνικὴ οἰκονομία. Μιὰ λύση (πού δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει σήμερα!) ἀποτελοῦσαν οἱ εὐεργέτες. Ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος ἀπευθύνει ἐπιστολὴ στὸν Ἀβέρωφ, ὁ ὁποῖος προσφέρεται νὰ καλύψει τὰ ἐξοδα γιὰ τὴν ἐπιμαρμάρωση τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ Σουρή σατιρίζει στὸ φύλλο 507 τοῦ Ρωμηοῦ (8 Ἀπριλίου 1895).

Πρὸς τὸν Ἀβέρωφ ἐπιστολὴ τοῦ κακομοίρη του Φασουλῆ:

Ἀμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ νὰ κουτουλήσ' ἡ δόξα μας μὲ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ κι ὅταν κοτζάμι Διάδοχος σοῦ γράφῃ κοπλιμέντα κι ὅλος Ἱμέτερος πρὸς σὲ διὰ παντὸς πῶς μένει, ἀνοιξε τὸ κεμέρι σου χωρὶς πολλὴ κουβέντα κι ἂς εἶναι κάθε λέξις του ἀκριβοπληρωμένη.

Τοῦ κράτους τὴν ὑπόληψιν θέλεις δὲν θέλεις, σῶσε, ἂν δὲ καὶ γράμμα δεῦτερον σοῦ στείλουν ὡς τὸ πρῶτον, ἂς πάει τὸ παλιάμπελο κι ὅ,τι κι ἂν ἔχεις δώσε πρὸς χάριν τῶν Ἀγῶνων μας καὶ τῆς μητρὸς τῶν φώτων.

Κι ἂν τῶν Ἀγῶνων ἡ πομπὴ καὶ σὲ χρεωκοπήσει ἀλλ' ὅμως μυριόστομος, Ἀβέρωφ, θὰ σαλπίζει κι εἰς Δύσιν κι εἰς Ἀνατολὴν ἡ φήμη τ' ὀνομά σου καὶ θὰ καυχᾶσαι διαρκῶς γιὰ τὸ κατόρθωμά σου. Κι ἂν καταντήσης νὰ μᾶς λὲς μὲ τὸν ντορβᾶ στὸν ὦμο «δῶστε στὸν εὐεργέτη σας δυὸ ψίχουλα ψωμοῦ» ἀλλ' ὅμως θὰ σὲ δείχνωμε μ' εὐλάβεια στὸν δρόμο κι ἔτσι τὸ στόμα θὰ μιλεῖ τοῦ καθενὸς Ρωμηοῦ:

«Βλέπεις αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ,

πού μὲ ντορβᾶ γυρίζει

καὶ κρυφομουρμουρίζει

γιὰ τὴν κακὴ κατάντια του

καὶ τὸν πικρὸ καημὸ του;...

Κροῖσος ἐλέγετο ποτὲ κι εἶχ' εὐεργέτου πόζα,

ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν πῆρε στὸν λαιμὸ του

μὲ γράμματα Βασιλικὰ πολὺ κοπλιμεντόζα,

κι ἀπεμαρμάρωσε λαμπρῶς τὰ Στάδια προγόνων

καὶ θῦμ' ἀπέμειν' ἐνδοξὸν ἀρχαϊκῶν ἀγῶνων.»

Ἀμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ

... νὰ σκούζωμ' ἔξω νοῦ

Ἦ ψωροκώσταينا πατρίς καὶ πάλιν κοκορεῦεται,

ἄσβεστος κρύπτεται πυρὰ στῆς δόξης τὸ καμίνι,

καὶ Στάδια μαρμάρινα κι ἀγῶνας ὀνειρεύεται

ἂν κι ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προώρισται νὰ μείνει.

Στὸ μεταξύ, ἡ κυβέρνηση Τρικούπη ἔχει πέσει καὶ τὴν

ἐξουσία ἔχει ἀναλάβει ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Ἡ

κατάστασις τῆς οἰκονομίας προχωρεῖ πρὸς τὸ χειρότερο, καὶ ὁ Σουρῆς ἀναφέρεται ἐν παρόδῳ συχνὰ

στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, ὅπως στὸ φ. 524 (21

Ὀκτωβρίου 1895), ὅπου ἐμφανίζει τὸν βασιλέα τῆς

Πορτογαλίας νὰ λείει τὰ ἀκόλουθα στὸν βασιλέα Γεώργιο:

Φαντάζομαι τὸ κράτος σου

Παράδεισον ἐπίγειον

καὶ δίχως ἰσοζύγιον

σφοδρὸς δὲ πόθος, ἀδελφέ,

μὲ διαφλέγει τώρα

νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ

καὶ τὴν φυλὴν νὰ δῶ,

πού δὲν χαλᾷ τὸ κέφι τῆς

τῶν δανεικῶν ἢ ψώρα,

κι Ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς

στὸ μέλλον ἐτοιμάζει,

ἀλλὰ κι ἐκείνους δανεικοὺς

κι ὁ κόσμος τὴν τρομάζει.

Οἱ ἀγῶνες

Φτάνει ἐπιτέλους ἡ μέρα τῆς ἑναρξῆς τῶν Ἀγῶνων, ἡ 25ῃ Μαρτίου 1896. Παρὰ τὴ μικρὴ ἀριθμητικὰ συμμετοχὴ τους, οἱ Ἀμερικανοὶ κατακοῦν τὰ περισσότερα χρυσὰ μετᾶλλα, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα ἔρχεται δευτέρη. Σχολιάζει ὁ Σουρῆς στὸ φύλλο 547 τοῦ Ρωμηοῦ (30 Μαρτίου 1896):

Ἵμνους ἀναξιφόρμιγγας, βρὲ Περικλῆ, θὰ ψάλω καὶ δι' Ἀγῶνας διεθνεῖς τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Τίνα μεγάλον ἥρωα, τίν' ἄνδρα κελαδήσομεν;

ἐλάτε βάρη ν' ἄρωμεν, ἐλάτε νὰ πηδήσωμεν,

καὶ νὰ παρακαλέσωμεν μὲ δίσκους εἰς τὸ χέρι

Ἀβέρωφ τὸν περίδοξον νὰ λύσει τὸ κεμέρι,

κι ὀλάκερο τὸ Στάδιο μαρμάρينو νὰ κάνει

γιὰ ν' ἄλωνίζουν Κόννολν καὶ Φλάκ κι Ἀμερικάνοι.

(...)

Ποία ρώμη, ποῖον νεῖκος!...

θέλεις ἄλμα κατὰ μήκος,

θέλεις ἄλμα κατὰ πλάτος;

πρῶτος καὶ τὰ δυὸ τὰ κάνει

καὶ κερδίζει τὸ στεφάνι

Θοδωρῆς ὁ κορδονάτος.

(...)

Ἄν ρωτᾷς καὶ γιὰ τὴ σφαῖρα

πρῶτος εἶναι κι ἐκεῖ πέρα,

κι ὅταν δανειστὰι τὸν δοῦν

εἰς τὸ χέρι νὰ τὴν πάρει,

τρέμουν μὴν τὴν ἀμολάρει

καὶ τὰ γένεια των μαδοῦν.

Πιὸ κάτω, ὁ Σουρῆς σατιρίζει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο

ἀντιμετώπισε τούς ἀγῶνες ὁ μέσος Ἕλληνας:

Ἀγῶνες, πού ξετίναξε καθένας τὰ χαλιά του

καὶ ξένους ἐπερίμενε τὴν τύχη του νὰ κάνει,

Ἀγῶνες, πού παραίτησε καθένας τὴ δουλειὰ του

καὶ μὲ πηλάλες δυνατὲς στὸν Μαραθῶνα φθάνει.

Ἀγῶνες, πού κατήντησε ἡ τῶν προγόνων δόξα

γιὰ τούς συγχρόνους λόξα,

Ἀγῶνες, πού μᾶς ζοῦρλανε τὸ τόσο μας ὄνоре

καὶ κόσμος πάει κι ἔρχεται στῆς Ἀθηνᾶς τὸ φιόρε,

Ἀγῶνες, πού δὲν βρίσκεται κανεὶς νὰ σωφρονίσει

τῆς ράτσας τῆς Ρωμαϊκῆς τ' ἀκράτητα παιδιά,

Ἀγῶνες, ὅπου νόμισαν καὶ στὸ Βαθρακονήσι

πῶς θὰ νοικιάσουν κάμαρες δυὸ λίρες τὴν βραδυὰ.

Ἀγῶνες, ὅπου πίστεψαν πολλοὶ μὲς στὴν Ἀθήνα.

Ευεργέτες του Δρομοκαΐτειου Θεραπευτηρίου

Αγαπητοί Φίλοι και Φίλες,

Ως ελάχιστον φόρο τιμής (ως μνημόσυνο θα λέγαμε) προτείνουμε να ανάβουμε ένα κεράκι στη μνήμη των ανθρώπων που προσέφεραν «κάτι από το βιος τους» για να υπάρχει το Δρομοκαΐτειο τα τελευταία 127 χρόνια.
Ενδεικτικά αναφέρουμε τους ευεργέτες κατά χρονική σειρά μέχρι το 2002 και επίσης Δωρητές ή Ευεργέτες που συνεισέφεραν είτε χρηματικά είτε με

άλλο τρόπο κατά τα τελευταία 127 χρόνια. Ας μας συγχωρέσουν οι συγγενείς και οι φίλοι των ανθρώπων που έχουμε παραλείψει, ας μας υποδείξουν τα λάθη μας και εμείς θα επανορθώσουμε εν ευθέτω χρόνω τις παραλείψεις μας.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ (κατά χρονική σειρά)

Ιωάννης Χωρέμης	Δεκαετία 1880	Διονύσιος Ρακτιβάν (1953)
Εμμανουήλ Χαρίλαος		Ιουλία Καμπίτση (1958)
Μάρκος Ρενιέρης		Μαριέττα Βελισσαρίου (1969)
Ιωάννης Βούρος		Ελισάβετ Βελισσαρίου (1969)
Δημήτριος Βικέλας		Βασίλειος Παπαδογιαννάκης (1972)
Ανδρέας Συγγρός (1889-1893)		Μιχαήλ Δουρούτης (1972)
Κωνσταντίνος Σεβαστόπουλος (1889)		Μελπομένη Ζίφου (1973)
Παντολέον Θεολόγος (1890)		Νέλη ή Ελένη Μικρουλάκη (1976)
Μιλτιάδης Καλβοκορέσης (1901)		Ιωάννης Πατέρας (1976)
Ιφιγένεια Συγγρού (1904)		Ευάγγελος Ιερεμιάδης (1976)
Σπυρίδων Βελέντζας (1920)		Αναστάσιος Ορλάνδρος (1978)
Έλληνες Αμερικής (1921)		Ιωάννης Γέμελος (1984)
Α.Α. Πάλλης(1921)		Μιχαήλ Γέμελος (1984)
Παύλος Κουντουριώτης (1922)		Καλλιόπη Γεμέλου (1985)
Χαράλαμπος Σπηλιώπουλος (1922)		Παρασκευή Γεμέλου (1985)
Βιργινία Σκυλίτση (1927)		Ναυσικά Γαλάνη (1987)
Έλενα Βενιζέλου (Σκυλίτση) (1927)		Νικόλαος Πατέλης (1989)
Ευγένιος Ευγενιάδης (1928)		Μαρία Καψάλη (1990)
Σοφοκλής Δάφτσιος (1930)		Γεώργιος Βρυώνης (1993)
Φορμάνος Χρήστος (1945)		Μαρία Καμένου (2002)
Κωνσταντίνος Ρακτιβάν (1953)		

Σύγχρονοι Χιώτες Ευεργέτες ή Δωρητές
(όχι αποκλειστικώς του Δρομοκαΐτειου)

- Γεώργιος Χ' Φραγκούλης Ανδρεάδης

- Βαρβάκης (Ιωάννης Λεοντιάδης)

- Βενιαμίνες (Ελευθέριος, Μιχαήλ, Θεόδωρος)

- Βούρος

- Γκιούλης Διονύσιος

- Καράδες

- Καραμανή (Α/φοί)

- Λαιμούδες (Λέων κ.ά.)

- Λυμπουσάκης Κώστας

- Λύρα (Οικογένεια)

- Μάξιμος

-Μαργαρώνηδες

- Νικολού (Ζεύγος)

- Ντούλης Ιωάννης

- Ξυλάδες

- Πατέρηδες (Γιάννης του Διαμαντή και
- Γιάννης της Βιβεχρώμ)

- Παλνός Παντελής (Συμεών)

- Σαραντής Ισίδωρος και Αγγελική

- Σίμου (οικογένεια) και Καρακατσάνη

- Τσάκος Ηλίας και Βάσω

- Τσάκος Παναγιώτης και Ειρήνη (Σαρόγλου - Τσάκου)

- Τσίμπλη (Οικογένεια)

- Φατσή (Οικογένεια)

- Φράγκος Νικόλαος και Στέλλα (Φράγκου - Μονογιού)

- Φαράκλας Αντώνιος

- Χατζηπατέρας

- Χανδρήδες

- Χλωρός Αντώνιος

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

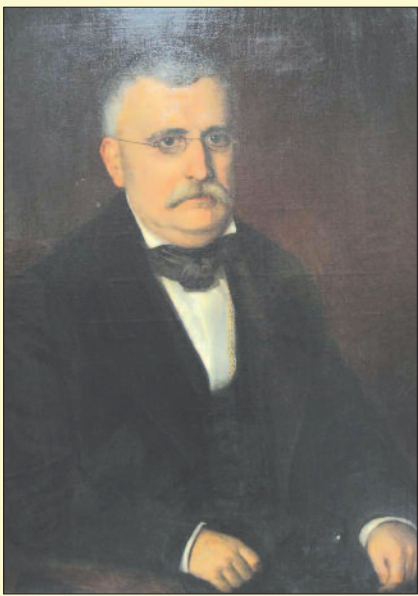
Ευχαριστίες προς το Σ.Φ.Δ από το Δρομοκαΐτειο Ιδρυμα

Ευχαριστούμε για την διαχρονική παρουσία και προσφορά σας στους θεραπευόμενούς μας όσο και στο προσωπικό του νοσοκομείου μας. Στα πλαίσια αυτής της ευγενικής σας πρόθεσης, παρακαλούμε όπως εγκρίνετε την αγορά από μέρους σας 2 γωνιακών καναπέδων 8 θέσεων και 1 διθέσιου καναπέ, για νοσηλευτικό τμήμα, του οποίου το σαλόνι έχει καταστραφεί σχεδόν ολοκληρωτικά. Όπως και εσείς γνωρίζετε, διανύουμε μια πολύ δύσκολη οικονομικά περίοδο και δε δυνάμεθα να συνεισφέρουμε παρά τη θέλησή μας.
Σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

Η Τομεάρχης της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας
Μακράκη Μαρία
Η Τμηματάρχης του Συγγρείου Τμήματος
Τσαπάρα Ιωάννα

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε για την ευγενική προσφορά σας, των 80 μαξιλαριών, στο νοσοκομείο μας. Με την πράξη αυτή καλύφθηκαν οι ανάγκες σε διάφορα νοσηλευτικά τμήματα του νοσοκομείου μας. Ευελπιστούμε στην από κοινού καλή συνεργασία μας και στο μέλλον και είμαστε στη διάθεσή σας, ώστε να συμβάλλουμε εάν μπορούμε στο έργο σας.
Η Διευθύντρια Νοσηλευτικής Υπηρεσίας
Ζερβού Αργυρώ

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε για την ευγενή προσφορά σας στο νοσηλευτικό τμήμα «Σύγγραφο» όσον αφορά τη δωρεά 30 μαξιλαριών σε εμάς.
Ο Διευθυντής του Τμήματος
Χ. Τριανταφυλλίδης
Η Τμηματάρχισσα
Ι. Τσαπάρα

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΖΩΡΖΗΣ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΗΣ
(1805-1880)

«Ο Ζωρζής Δρομοκαΐτης με την απόφασή του να διαθέσει την περιουσία του για ένα σκοπό ιερό, που μαρτυρούσε φιλαλληλία και αληθινό ανθρωπισμό, έδινε μια άκρως θετική απόκριση στο αίτημα για τη συμπαράσταση στον πάσχοντα άνθρωπο και για την ανακούφιση του ανθρωπίνου πόνου...».

Αυτά γράφει ο εξάιρετος Κώστας Φαφαλιός, φιλόλογος και Πρόεδρος

του Δ.Σ. το 1987, στο βιβλίο «ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟ, 1887-1987, Εκατό Χρόνια Κοινωνικής Προσφοράς».

ΤΑΡΣΗ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΗ
Το γένος Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

«...Το φιλανθρωπικόν τούτο κατάστημα θέλει φέρει το όνομα Ζωρζή και Ταρσής Δρομοκαΐτου Φρενοκομείον»

(Από τη με ημερομηνία 13.2.1880

Δημόσια Διαθήκη του Ζωρζή Δρομοκαΐτη, βλ. σ. 42)

* ΜΙΑ ΕΚΔΟΧΗ: Το όνομα Ταρσή προέρχεται με μετασχηματισμούς από το όνομα Αναστασία (είναι γνωστό ότι τα προσωπικά ονόματα υφίστανται πολλούς και ποικίλους και τολμηρούς μετασχηματισμούς). Η Αναστασία με αποκοπή του πρώτου μέρους έγινε Τασία. Πρβλ. Κωνσταντίνος > Ντίνος. Το Τασία έγινε στην Ήπειρο Τασιά, στην Αθήνα Τασιώ, στις Σαράντα Εκκλησίες της Ανατολικής Θράκης Τασή και το Τασή έγινε στην Οινόη κι αλλού Ταρσή και Ταρτσή, στην Αθήνα Ταρσία και Ταρώ και στην Ήπειρο Ταρσώ.

Συντακτική Επιτροπή: Α. Σκαρβέλη Διευθύντρια (Πρόεδρος Δ.Σ.), Ι. Θεοδωράκης, Ε. Τσίμπλη, Μ. Νικολαΐδου, Μ. Φιστέ (αναπληρωματική)
Υπεύθυνη Οικονομικών: Ε. Μπαρτζόγλου - Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Νίκη Σκαρβέλη
Επιμέλεια - Παραγωγή - Εκτύπωση: Δ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ
* ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ